

Sygn. akt II K 811/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bełchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Niedzielski

Protokolant: st. sekr. sąd. Jadwiga Jankowska

przy udziale Prokuratora: -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 6 i 28 grudnia 2017 r. oraz 17 stycznia 2018 r.

sprawy **S. H. (1)** urodz. (...) w P. s. M. i A. z d. K.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 18 czerwca 2017 r. w B. woj. (...) dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) wartości 7.000zł, w ten sposób, że wykorzystując sen właściciela pojazdu zabrał kluczyk od ww. pojazdu i wyjechał nim z posesji, a następnie pojazd ten odprowadził na teren posesji z uszkodzonym przednim zderzakiem oraz pękniętą miską olejową powodując szkody w wysokości 500 zł, czym działał na szkodę G. O.,

tj. o przestępstwo z art. 289 § 2 kk

II. w tym samym miejscu i czasie co w punkcie pierwszym, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie sygn. akt II K 1425/13 na okres 8 lat, obowiązującego od dnia (...) r. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z zawartością 1,13 mg/l w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

III. w dniu 15 grudnia 2016 r. w B. woj. (...) dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) wartości 7.000zł, w ten sposób, że wykorzystując sen właściciela pojazdu zabrał kluczyk od ww. pojazdu i wyjechał nim z posesji, a następnie pojazd pozostawił na swojej posesji z uszkodzonym alternatorem powodując szkody w wysokości 200 zł, czym działał na szkodę G. O.,

tj. o przestępstwo z art. 289 § 2 kk

1. uznaje **S. H. (1)** za winnego czynów z punktów **I** oraz **III**, z tą zmianą ich opisów, że:

a) w dniu 15 grudnia 2016 r. w B. (woj. (...)) przy ul. (...), wykorzystując nieuwagę właściciela, po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną, tzn. otworzeniu kluczykiem zamkniętych na zamek drzwi auta (wziętym wcześniej z szafki znajdującej się przy wyjściu z domu), zabrał w celu krótkotrwałego użycia pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki A. (...) nr rej. (...) o wartości 7.000 zł na szkodę G. O., tj. czynu z art. 289 § 2 kk,

b) w dniu 18 czerwca 2017 r. w B. (woj. (...)) przy ul. (...), wykorzystując sen właściciela, po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną, tzn. otworzeniu kluczykiem zamkniętych na zamek drzwi auta (wziętym wcześniej z szafki znajdującej się przy wyjściu z domu), zabrał w celu krótkotrwałego użycia pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki A. (...) nr rej. (...) o wartości 7.000 zł na szkodę G. O., tj. czynu z art. 289 § 2 kk,

i po przyjęciu, że przypisane powyżej w punktach 1a i 1b występki popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw (w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw) na podstawie art. 289 § 2 i 4 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza za nie oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych;

2. uznaje **S. H. (1)** za winnego czynu opisanego w punkcie **II**, z tą zmianą jego opisu, że w dniu 18 czerwca 2017 r. w B. na ul. (...) i innych będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z 18 lutego 2014 roku sygn. akt II K 1425/13 w związku ze skazaniem za przestępstwo i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, prowadził w ruchu lądowym, samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 14:43 do stężenia na poziomie 1,13 mg/l, zaś o godz. 14:49 do stężenia na poziomie 1,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i po przyjęciu, iż czyn ten wypełnia dyspozycję art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierza za to na podstawie art. 178a § 4 kk oskarżonemu mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 1 kk w zw. z art. 91 § 2 kk za zbiegające się przestępstwa przypisane oskarżonemu w punktach 1a, 1b oraz 2 wymierza **S. H. (1)** karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 42 § 4 kk w związku z czynem przypisanym w punkcie 2 (drugim) orzeka oskarżonemu **S. H. (1)** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego dożywotnio;

5. na podstawie art. 43a § 2 kk w związku z czynem przypisanym w punkcie 2 (drugim) orzeka od oskarżonego **S. H. (1)** na rzecz Funduszu (...) świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;

6. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu S. H. (1) okres zatrzymania od dnia 18 czerwca (godz. 14:30) do 19 czerwca (godz. 14:00) 2017 r.;

7. pobiera od S. H. (1) kwotę 580 (pięćset osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Sygn. akt II K 811/17

UZASADNIENIE

G. O. mieszka w B. przy ul. (...) i jest właścicielem samochodu osobowego marki A. (...) nr rej. (...) o wartości 7.000 zł.

/zeznania G. O. k. 4, 36-37 i 83-85/

W dniu 15 grudnia 2016 r. S. H. (1) przebywał u G. O., z którym mieszka także J. J.. W czasie kiedy G. O. i J. J. byli w łazience oskarżony wziął z szafki kluczyki do samochodu marki A. (...) nr rej. (...) i po otworzeniu go odjechał nim w nieznanym kierunku. Właściciel auta i jego partnerka wcześniej zabraniali S. H. (1) zabierania samochodu, ale oskarżony nie posłuchał ich. Następnie natomiast przez kilka dni nie odbierał telefonów od G. O., który chciał się dowiedzieć gdzie się znajduje jego auto. Dopiero z pomocą swojego kolegi pokrzywdzony ustalił, że A. (...) nr rej. (...)

stoi zaparkowane na terenie nieruchomości S. H. (1). W związku z tym, G. O. pojechał i odebrał swój samochód, w którym został uszkodzony alternator, a jego naprawa kosztowała 170 zł.

/zeznania G. O. k. 4, 36-37 i 83-85, zeznania J. J. k. 7-8 i 97-99, kserokopia paragonu i karty naprawy k. 47/

W dniu 17 czerwca 2017 r. późnym popołudniem do G. O. przyszedł P. K.. Mężczyźni zaczęli spożywać alkohol w postaci wódki. Po pewnym czasie dołączył do nich S. H. (1), którego przywiózł jego (...) T. O.. Następnie wszyscy zabrali się samochodem z tym ostatnim. P. K. został odwieziony na osiedle, na którym mieszka, zaś oskarżony i G. O. zostali przewiezieni pod bar (...), do którego weszli. Kierowca z kolei odjechał.

W barze (...) zorientował się, że nie ma ze sobą telefonu. Podejrzewał, że wypadł mu on w aucie, ale S. H. (1) nie był w stanie określić, gdzie się udał jego (...), ani nie mógł się z nim skontaktować, gdyż sam w aucie T. zostawił swoją kurtkę z telefonem. G. O. więc wrócił taksówką do domu. Zaraz za nim dojechał S. H. (1), którego przywiózł T., ale wysadził on tylko oskarżonego i odjechał. Telefonu G. O. nie udało się odnaleźć. Pokrzywdzonemu bardzo natomiast na nim zależało, gdyż miał w nim numer telefonu do osoby zainteresowanej kupnem od niego nieruchomości. S. H. (1) nie chciał w tej sprawie kontaktować się z T. tłumacząc wykrętnie, że nie ma do niego kontaktu.

Następnie G. O. i S. H. (1) kontynuowali spożywanie alkoholu i poszli spać. W domu obecna była jeszcze J. J.. Następnego dnia nad ranem oskarżony chciał, aby G. O. odwiózł go do domu, ale pokrzywdzony odmówił, gdyż jeszcze nie wytrzeźwiał i poszedł dalej spać. (...) stało zamknięte na zamki, a kluczyki znajdowały się na szafce. Po jakimś czasie, jak G. O. się obudził stwierdził, że na terenie jego posesji brakuje samochodu. Od razu zaczął podejrzewać, że to oskarżony musiał wziąć kluczyki i podobnie jak kilka miesięcy wcześniej odjechał autem.

W związku z tym, że P. K. nie mógł się dodzwonić na telefon G. O. przyszedł do niego do domu zobaczyć co się stało. Dowiedział się wówczas o zaginięciu telefonu i próbował się na niego dodzwonić ale nieskutecznie.

W pewnym momencie samochodem osobowym marki A. (...) nr rej. (...) wjechał na podwórko S. H. (1).

W aucie uszkodzona była miska olejowa oraz oberwany zderzak.

G. O. zdenerwował się tym, że oskarżony jeździł jego autem i szarpiąc się z S. H. (1) wyciągnął go z samochodu. W środku została kurtka oskarżonego, z której pokrzywdzony wyciągnął telefon S. H. (1), gdyż chciał ustalić numer do T. O., albowiem w dalszym podejrzewał, że to w jego aucie wypadł mu telefon. Oskarżony oddalił się odgrając, iż zadzwoni na Policję.

Po jakimś czasie S. H. (1) przybył na teren posesji G. O. wraz z funkcjonariuszami Policji, za pośrednictwem których zwrócono mu został przez pokrzywdzonego telefon i wyjaśniona cała sytuacja.

/zeznania G. O. k. 4, 36-37 i 83-85, zeznania J. J. k. 7-8 i 97-99, zeznania P. K. k. 42 i 85-86, protokół oględzin pojazdu k. 27/

W czasie interwencji funkcjonariusze Policji zostali poinformowani o przebiegu wydarzeń i w związku z tym zatrzymali S. H. (1) na czas od godz. 14:30 w dniu 18 czerwca 2017 r. do godz. 14:00 w dniu 19 czerwca 2017 r..

/protokół zatrzymania osoby k. 12/

Przy zastosowaniu urządzenia kontrolno – pomiarowego w postaci A. stwierdzono w powietrzu wydychanym przez oskarżonego następujące zawartość alkoholu: o godz. 14:43 – 1,13 mg/l, o godz. 14:49 - 1,11 mg/l, o godz. 15:24 - 1,13 mg/l zaś o godz. 16:01 – 1,01 mg/l.

/protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu k. 13/

Oskarżony kilka dni później przekazał G. O. jego telefon.

/zeznania G. O. k. 4, 36-37 i 83-85/

S. H. (1) był już wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. W szczególności natomiast został uprzednio skazany:

- wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bełchatowie z 8 listopada 2011 r. sygn. akt II K 744/11 za czyn z art. 178 a § 1 kk (przypisany w sprawie II K 408/07) oraz występki z art. 178a § 1 kk (przypisany w sprawie VI K 36/08) na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 5 kwietnia 2011 r. do 20 maja 2011 r. oraz od 27 lutego 2015 r. do 2 grudnia 2015 r.;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z 18 lutego 2014 r. sygn. akt II K 1425/13 za czyn z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 8 lat.

/informacja o osobie z K. k. 30-32, odpisy ww. wyroków k. 40, 61-62 i 63/

S. H. (1) ma (...) lat. Posiada wykształcenie zawodowe (...). Utrzymuje się z prac dorywczych. Jest rozwiedziony. Ma na utrzymaniu dwoje dzieci wobec których posiada zobowiązania alimentacyjne w łącznej kwocie około 1.000 zł miesięcznie. Był wielokrotnie karany.

/oświadczenie oskarżonego k. 80, karta karna k. 30-32/

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że 15 grudnia 2016 r. nie przebywał w miejscu zamieszkania G. O., ani tym bardziej nie zabierał mu auta. Jedynie to sam pokrzywdzony miał zostawić samochód u niego na podwórku z powodu awarii. W odniesieniu natomiast do wydarzeń z 17 na 18 czerwca 2017 r. podawał, że jak po tym jak po wspólnym spożywaniu alkoholu obudził się u G. O. przebywał tam nieznanemu mu mężczyźnie. Miał on następnie zawieźć S. H. (1) autem pokrzywdzonego do domu, z którego oskarżony miał zabrać wódkę i z powrotem zostać odwiezionym na teren posesji przy ul. (...). Po powrocie natomiast G. O. miał zacząć szarpać i bić S. H. (1) oraz zabrać mu kurtkę i telefon. W związku z tym oskarżony oddalił się i zgłosił na Policję (k. 18-19, 56, 68, 81-82, 85 i 87).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na to, że S. H. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd opierał się przede wszystkim na zeznaniach G. O., J. J. i P. K.. Pokrzywdzony jego partnerka oraz kolega byli naoczniymi świadkami przedmiotowych wydarzeń, bardzo precyzyjnie i logicznie opisywali ich przebieg, a przedstawione relacje w pełni korespondowały w zakresie istotnych okoliczności ze sobą. Poza tym, w ocenie Sądu nie występowały żadne okoliczności i powody, które podważałyby wiarygodność zeznań wymienionych osób. Prezentowana natomiast przez pokrzywdzonego postawa wprost wskazuje, że wykluczonym jest aby G. O. niesłusznie obciążał S. H. (1). Pomimo bowiem tego, że oskarżony zabrał mu w połowie grudnia 2016 r. samochód i uszkodził go, pokrzywdzony nie zawiadomił o tym Policji i we własnym zakresie naprawił auto oraz w dalszym ciągu utrzymywał z nim koleżeńską relację. Podobnie G. O. nie wezwał Policji kiedy S. H. (1) odjechał samochodem 18 czerwca 2017 r., a jedynie próbował się do niego dodzwonić. Po powrocie natomiast będąc zdenerwowanym dążył do ustalenia numeru do (...) oskarżonego aby odzyskać swój telefon. Funkcjonariuszy Policji sprowadził natomiast sam S. H. (1), a wówczas to już koniecznym było przedstawienie rzeczywistego przebiegu wydarzeń, który obciążał oskarżonego. Poza tym, G. O. wiedział, że S. H. (2) był już wcześniej karany za przestępstwa przeciwko komunikacji i nie chciał mu robić dodatkowych kłopotów, jak również nie domagał się od niego żadnych odszkodowań z racji powstałych w aucie uszkodzeń. Wszystko to oznacza zdaniem Sądu, że przesłuchane w sprawie

jako świadkowie osoby podawały prawdę, gdyż nie były w najmniejszym stopniu zainteresowane niesłusznym obciążaniem S. H. (1).

W przekonaniu Sądu wyjaśnienia oskarżonego, w zakresie w którym zaprzeczał swojemu sprawstwu nie polegają na prawdzie i stanowią przyjętą przez niego linię obrony. S. H. (1) był bowiem widziany za kierownicą auta G. O. jak wrócił na jego posesję przez trzy osoby, które były całkowicie pewne takiego stanu rzeczy. Wersja natomiast o tym, że oskarżony miał być wożony przez nieznanego mężczyznę nie została poparta przez nikogo oraz pozostaje w sprzeczności z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego myślenia. Nikt inny bowiem nie przebywał w domu G. O., a sam oskarżony nie podał konkretnie kto miał być wówczas kierowcą.

Za wiarygodną uznano treść dokumentów ujawnionych i zaliczonych w poczet materiału dowodowego za zgodą stron bez ich odczytywania, gdyż zostały one wydane przez uprawnione do tego organy oraz stwierdzają okoliczności niekwestionowane w toku postępowania.

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd uznał S. H. (1) za winnego tego, że:

1a) w dniu 15 grudnia 2016 r. w B. (woj. (...)) przy ul. (...), wykorzystując nieuważę właściciela, po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną, tzn. otworzeniu kluczykiem zamkniętych na zamek drzwi auta (wziętym wcześniej z szafki znajdującej się przy wyjściu z domu), zabrał w celu krótkotrwałego użycia pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki A. (...) nr rej. (...) o wartości 7.000 zł na szkodę G. O., tj. czynu z art. 289 § 2 kk,

1b) w dniu 18 czerwca 2017 r. w B. (woj. (...)) przy ul. (...), wykorzystując sen właściciela, po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną, tzn. otworzeniu kluczykiem zamkniętych na zamek drzwi auta (wziętym wcześniej z szafki znajdującej się przy wyjściu z domu), zabrał w celu krótkotrwałego użycia pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki A. (...) nr rej. (...) o wartości 7.000 zł na szkodę G. O., tj. czynu z art. 289 § 2 kk,

2) w dniu 18 czerwca 2017 r. w B. na ul. (...) i innych będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z 18 lutego 2014 roku sygn. akt II K 1425/13 w związku ze skazaniem za przestępstwo i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, **prowadził w ruchu lądowym, samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 14:43 do stężenia na poziomie 1,13 mg/l, zaś o godz. 14:49 do stężenia na poziomie 1,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. czynu wypełniającego dyspozycję** art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Czyny opisane w punktach 1a i 1b stanowiły występki z art. 289 § 2 kk, gdyż oskarżony zabierał w celu krótkotrwałego użycia cudzy pojazd mechaniczny pokonując przy tym zabezpieczenie przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną, tzn. otwierając kluczykiem zamknięte na zamek drzwi auta.

Zachowanie natomiast opisanego w punkcie 2 wypełniało znamiona występku określonego w art. 178a § 4 kk. Oskarżony prowadził bowiem pojazd mechaniczny w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości. Nie ulega wątpliwości, że samochód osobowy jest pojazdem mechanicznym. Oskarżony natomiast prowadził go po ulicach miasta, a więc w ruchu lądowym. Zawartość zaś alkoholu w wydychanym powietrzu przekroczyła wartość określoną w art. 115 § 16 kk, który zawiera definicję stanu nietrzeźwości. Co więcej, przypisanego czynu oskarżony dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w sprawach II K 408/07, VI K 36/08 i II K 1425/13 Sądu Rejonowego w Bełchatowie oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego ostatnim wymienionym wyrokiem. Ponadto, S. H. (1) omawianego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk. Wyrokiem łącznym bowiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z 8 listopada 2011 r. sygn. akt II K 744/11 został skazany za czyny

z art. 178 a § 1 kk (ze spraw II K 408/07 oraz VI K 36/08) na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 5 kwietnia 2011 r. do 20 maja 2011 r. oraz od 27 lutego 2015 r. do 2 grudnia 2015 r. Przepięstwa przypisanego w punkcie 2 dopuścił się 18 czerwca 2017 r., a zatem w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestęstwo podobne (z art. 178 a § 1 kk). W związku z powyższym, ostatecznie przyjąć należało, iż przedmiotowy czyn wyczerpał znamiona art. 178 a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Przypisane oskarżonemu czyny miały charakter zawiniony. W ustalonym stanie faktycznym S. H. (1) mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby jego winę. Ponadto, czyny oskarżonego były bezprawne, a stopień ich społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy.

Przy wymiarze oskarżonemu kary Sąd na jego niekorzyść wziął pod uwagę uprzednią wielokrotną karalność, uporczywość zachowań niezgodnych z prawem i wysoki stan nietrzeźwości.

W przekonaniu Sądu, wymierzona oskarżonemu za czyny z punktów 1a) i 1 b) na podstawie art. 289 § 2 i 4 kk w zw. z art. 91 § 1 kk kara 1 jednego roku pozbawienia wolności oraz grzywna w wysokości 140 stawek dziennych po 10 zł, zaś za czyn z punktu 2 w oparciu o art. 178a § 4 kk kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności odpowiadają stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynów, a także pozwalają osiągnąć zapobiegawcze i wychowawcze cele kary wobec S. H. (1). Podkreślić bowiem trzeba, że oskarżony był już uprzednio wielokrotnie karany, w tym aż pięciokrotnie za przestęstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Odbywał karę pozbawienia wolności między innymi za czyny z art. 178a § 1 kk. Pomimo tego, dopuścił się ponownie przestęstwa takiego samego rodzaju w okolicznościach zasługujących na szczególnie potępienie. Prowadził bowiem samochód osobowy ulicami miasta, znajdował się w stanie znacznej nietrzeźwości, a także nie stosował się do orzeczonego zakazu, jak również dwukrotnie dokonał zaboru auta w celu krótkotrwałego użycia. W związku z tym, w ocenie Sądu najbardziej adekwatną reakcją karną wobec S. H. (1) powinny być kary pozbawienia wolności wyraźnie przekraczające dolne granice ustawowego zagrożenia. Oskarżony bowiem pomimo wielokrotnego karania nie zaprzestał przestępnych zachowań i dopuścił się kolejnego występku przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji przestępstw z art. 289 § 2 kk wykazując tym samym wysoce lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego.

W oparciu o art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, gdyż jedynie sankcja w tak zauważalnej wysokości pozwala na osiągnięcie w stosunku do S. H. (1) celów zapobiegawczych i wychowawczych kary oraz realizuje potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzekane bowiem wcześniej wobec oskarżonego łagodniejsze kary pozbawienia wolności nie przyniosły żadnych rezultatów, gdyż powrócił on do przestęstwa, i to występku tego samego rodzaju ignorując jednocześnie orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów. Poza tym, pomimo wyraźnego sprzeciwu właściciela auta zabierał je i jeździł nim bez żadnego skrupowania dodatkowo uszkadzając je. Jedynie zatem stanowcza reakcja prawnie – karna jest w stanie spełnić wymogi prewencji generalnej i indywidualnej, a także oddaje w pełni stopień bezprawia zachowań oskarżonego. S. H. (1) naruszył przecież nie tylko istotnie bezpieczeństwo w komunikacji, ale i także godził w mienie G. O..

Z uwagi na wysokość orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności (powyżej 1 roku) możliwość warunkowego zawieszenia jej wykonania była wykluczona, gdyż sprzeciwia się temu obecna regulacja przepisu art. 69 § 1 kk.

Stosownie do treści art. 42 § 4 kk, z racji popełnienia przestęstwa z art. 178a § 4 kk Sąd zobligowany był do orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Dlatego też, dookreślając strefę, której dotyczy wymieniony zakaz jako strefę ruchu lądowego orzeczony został przedmiotowy środek karny.

Kolejną konsekwencją skazania za przestęstwo przeciwko komunikacji określone w art. 178a § 4 kk musiało być orzeczenie na podstawie art. 43a § 2 kk świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu (...). Jego wysokość zgodnie z wymienionym przepisem wynosi co najmniej 10.000 zł, a Sąd doszedł do przekonania, że brak jest wystarczających podstaw do jego orzekania w wysokości przekraczającej jego minimalną ustawową wysokość.

Na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres od dnia 18 czerwca (godz. 14:30) do 19 czerwca (godz.14:00) 2017 r., gdyż tym czasie w świetle protokołu S. H. (1) był zatrzymany w niniejszej sprawie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 580 zł tytułem opłaty (por. art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) oraz kwotę 70 zł tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków, na którą to sumę złożyło się: 30 zł tytułem opłaty za udzielenie informacji o osobie z K. oraz po 20 zł tytułem zryczałtowanych kosztów doręczeń w postępowaniu przygotowawczym i sądowym.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku z 17 stycznia 2018 r.